

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΩΤΩΝ ΛΕΙΨΑΝΑ

Α.

Τὰς θήκας τοῦ γραφείου του ἀνοίγων ὁ Νικίας,
 Κ' εὐρίσκων ἐνθυμήματα τῆς πρώτης ἡλικίας,
 Σιγῶν καὶ μὲ συγκίνησιν τὰ ἔδλεπε γλυκεῖαν,
 Κ' ἔλεγε ταῦτα, τὴν τιγὴν ἀφίνων τὴν βαθεῖαν.

Β.

« Ὡχρὰ πρὸ τοῦ γραφείου μου ἡ κεφαλὴ μου πίπτει,
 » Ὅπερ, ὡς κοιμητήριον ἐντὸς θηκῶν δρυῖνων,
 » Ἡγαπημένα λείψανα θανόντων χρόνων κρύπτει·
 » — Ῥάκη ὠραίων ἡμερῶν καὶ κόνιν ἐξ ἀκτίνων! —
 » Τὰς θήκας μὲ συγκίνησιν ἀνοίγω μίαν, μίαν,
 » Αἵτινες φύλλα ἐρυθρὰ ἐγκλείουν χρόνων ἄλλων,
 » Καθὼς ὅταν ἀνοίγωμεν εἰς γῆν ἐπιταφίαν,
 » Νεκρῶν φιλόττων μνήματα μὲ στῆθος ἀναπάλλον.

Γ.

» Ὡ λείψανα τρισάγια τῶν νεαρῶν μου χρόνων·
 » Ὅποταν κλείσῃ τῷμά μου ὑπὸ τὸ κρῦον χῶμα,
 » Ὅποταν κεῖμαι ἄφωνος θὰ χωρισθῶμεν μόνοι!
 » Ποῦ νὰ βλέπω πάντοτε τὸ πένθιμόν σας χρῶμα,
 » Παῖς νὰ καθίστατ' ὁ ἀνὴρ, ὁ σκυθρωπάσας πλέον,
 » Ἐγγύς σας νὰ ὁσφραίνεται ἐκλείψαν ἤδη μύρον,
 » Τὸ ἄσμα νὰ τοῦ φέρεται τῶν χρόνων τῶν ὠραίων
 » Καὶ τὰ ξανθὰ κοράσια τῶν παιδικῶν ὀνείρων.
 » Μὴ τρέμης, χεῖρ, ἀνοίγουσα τὰς θήκας ταύτας πλέον,
 » Ἄφες νὰ ἴδω λείψανα βωστρύχων καὶ ἀνθῶν.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

» Ἰδοὺ ἡ πρώτη οὐρανέ! Αὐτὴ τί περιέχει;
 » Λευκὸν σχολεῖον εὐσημον καὶ κυανὴν ταινίαν·
 » Τίς μοι τὰ ἔδωκεν αὐτά; ὁ νοῦς μου μάτην τρέχει
 » Τὸ παρελθόν μου, κ' ἐρευνᾷ εἰς πᾶσάν του γωνίαν.
 » Ἄ, ἐνθυμοῦμαι· ἤμην παῖς, φοιτῶν εἰς κορασίων
 » Σχολήν, καὶ κόρη τις ἐκεῖ, ἐννέα μόλις χρόνων,
 » Μὲ δύο μαῦρα ὄμματα, μὲ χεῖλος κοραλλίων,
 » Μ' ἡγάπα τόσον κ' ἤθελε μ' ἐμὲ νὰ παίξῃ μόνον!
 » Πλὴν τὸ κοράσιον κ' ἐγὼ ἡγάπων ἐκ καρδίας·
 » Ἦτο τὸ προανάκρουσμα τὸ μέλος πρὶν ἀρχίσῃ,
 » Ἦτο τὸ πρῶτον ὄνειρον, αὐγὴ πρὸ τῆς πρωίας,
 » Ἀμυγδαλὴ ἀνθίζουσα, ἡ γῆ πρὶν πρασινίσῃ...
 » Συγκεχυμένον αἶσθημα, ἀόριστον, ἄλλοιον,
 » Ὑπὲρ τῆς θελκτικῆς παιδὸς εὐθέως ἡσθάνομην!
 » Κ' ἐνθ' ἐμὲ ἦτο μισητὸν τοσοῦτον τὸ σχολεῖον,
 » Πόσον παιδρὸς πρὸς χάριν τῆς ἐκεῖ ἐπορευόμην!

- » Πῶς τὰς μικρὰς τῆς ἤθελον νὰ θλίβω δύο χεῖρας·
 » Πνοὴ ἀπὸ τὴν κόμην τῆς νὰ μ' ἔρχεται ἰάτμου,
 » Νὰ βλέπω τοῦ προσώπου τῆς τοὺς νέους χαρακτῆρας
 » Καὶ τὴν χαρμόσυνον φωνὴν ν' ἀκούω τῆς μικρὰς μου.
 » Καὶ τί παράδοξον! Θαρρῶ ζηλότυπος πῶς ἤμην·
 » Ἄν παῖς ὠμίλει μετ' αὐτῆς οἰκείως, ἢ καὶ κόρη,
 » Ὡχρίων καὶ παράμερα πηγαίνων ἐκαθήμην·
 » Κ' ἐγὼ ἠγνόουν· πλὴν αὐτὸ πολὺ μ' ἐστενοχώρει...
 » Τί ἤθελον ἀπὸ ἐμὲ κ' ἐγὼ ἀπὸ ἐκείνην;
 » Οὐδὲν, οὐδὲν· νὰ βλέπωμεν ἀλλήλους, τοῦτο μόνον·
 » Νὰ θλίβωμεν μ' ἀνέφραστον τὰς χεῖρας εὐφροσύνης,
 » Κ' εἰς τὴν αὐλὴν νὰ παίζωμεν εἰς τῆς σχολῆς τὸν χρόνον·
 » Ἄν ἡ διδάσκαλος ἡμῶν ποτὲ μὲ ἐτιμώρει,
 » Τὸ ραδινόν τῆς πρόσωπον διὰ μιᾶς ὥχρια,
 » Κ' ἐθρήνευε ἀνακράζουσα ὑπὲρ ἐμοῦ ἡ κόρη·
 » —Ἐκείνης εἶν' τὸ εὖσημον αὐτὸ καὶ ἡ ταινία! —

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ

- » Ἄ, πῶς ἀνοίγεται φαιδρὰ τῆς μνήμης ἡ ἀγκάλη.
 » Καὶ ἄλλη πάλιν παιδικὴ ἀνάμνησις, καὶ ἄλλη.
 » Ἀπὸ τὸν ὄρθρον τὸν βαθὺν τοῦ βίου μου ἡγάπων·
 » Ἡμὴν παιδίον ἐμπλεῶν ἐρωτικῶν λαϊλάπων.
 » Εἶχον καρδίαν πρωΐμον, προέτρεχ' ἡ ψυχὴ μου,
 » Κ' ἡγάπα ὅ,τι ἐβλεπον οἱ νέοι ὀφθαλμοί μου.
 » Τὴν κόρην καὶ τὸν οὐρανόν, τὸ ρόδον τῶν λειμῶνων,
 » Ἐν δὲν ἡγάπα—τὴν πτωχὴν γραμματικὴν μου μόνον.
 » Ἀλλ' ἀμνηστεύθη καὶ αὐτὴ· κατόπιν τὴν ἐδόθει,
 » Ὅτε τὸ ρῆμα ἀγαπῶ ὥς μάθημα μ' ἐδόθη.
 » Ἄ, εἶνε ὅλα μαγικὰ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη·
 » Ὡς καὶ ἡ ἄχαρις μορφή τῶν διδασκάλων ἔτι.
 » Μὴ εἶνε ἡ Ἐδέμ αὐτὴ αἱ παιδικαὶ ἡμέραι;
 » Ὡ Μνήμη, τὰς χρυσὰς στιγμὰς ἐκείνας πάλιν φέρε!
 » Ἰδοὺ, μ' ἐν ρόδον ἔρχεται λησμονηθὲν πρὸ χρόνων·
 » Μ' ἐν βλέμμα ἡ καρδία μου τ' ἀναγνωρίζει μόνον.
 » Τὸ ρόδον τοῦτο τὸ ὥχρον καὶ παραπνυμένον
 » Παῖς ἀπὸ στήθος ἄλλοτε τὸ ἐκλεψα παρθένον·
 » Πῶς μετεβλήθη, οὐρανέ! καὶ πῶς μετ' ἄλγους κλίνει....
 » Ἦτο εὐώδης κτῆσίς σου αὐτὸ, Αἰκατερίνη!
 » Αἰκατερίνη! συμπαθῶς τὸ κάτωχρόν μου στόμα
 » Προφέρει τοῦτο τ' ὄνομα, τὸ λατρευθὲν ἀκόμα.
 » Τίς οἶδεν ἂν δὲν ἔφραζε τὸν δρόμον τῆς μνημεῖον!
 » Ἴσως κ' ἐκείνη σκέπτεται τὸ φλογερὸν παιδίον,
 » Ὅπως ἐμπρός τῆς ἔνευε δειλῶς τὸ βλέμμα κάτω.
 » Ὡ ρόδον! ἔτι καὶ νεκρὰ τὰ φύλλα σου φυλάττω.
 » Καὶ σ' ἀγαπῶ ὡς τὴν θερμὴν ἐκείνην ἔτι δαίλην,
 » Καθ' ἣν συνύπνωττες φαιδρὸν μετ' τὴν καλὴν μου φίλην...
 » Τίς τότε ἐκ τοῦ στήθους τῆς δὲ, ἤθελε σὲ κλέψει;—
 » Ἀπὸ ταιαύτην γάστραν τίς δὲν ἤθελε σὲ δρέψει;—

- » Πῶς ἔτρεμον μὴ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξυπνήσῃ,
 » Καὶ λόγον τῆς αὐθάδους μου θρασύτητος ζητήσῃ !
 » Τὴν χεὶρά μου ἐξέτεινα μὲ ταραχὴν μεγάλην,
 » Σχεδὸν, ὦ ρόδον, σ' ἤγγιζα κ' ἐμακρυνόμην πάλιν.
 » Πλὴν τέλος κατενίκησεν ὁ πόθος τὴν δειλίαν
 » Καὶ σ' ἤρπασα κραυγὴν ἀφείς θριάμβου ἀκουσίαν !
 » Οἷμοι' ἐκείνη ἡ κραυγὴ τὴν εἶχεν ἀφυπνίσει·
 » Καὶ τρέμων μὴ τὸν κλέπτην σου, ὦ ρόδον, τιμωρήσῃ,
 » Ὅπισω σὲ ἀπέδιδά ὠχρὸς, ἐπτοημένος. . .
 » Πλὴν μ' εἶδε κ' ἐμειδίασεν ἡ ἀγαθὴ παρθένος,
 » Καὶ κύπτουσα μ' ἐφίλησεν. . . ὁποία τιμωρία !
 » Ἄλλ' οἷμοι' ἡ ἀνέλπιστος ἐκείνη εὐτυχία
 » Σχεδὸν, σχεδὸν μ' ἐφόνευεν. Ἡσθάνθη σκυτοδίνην·
 » Ἡ κεραυνώδης μου χαρὰ ὠμοιάζεν ὀδύνῃ.
 » ὦ ρόδον μου' ἐζήσαμεν μαζί τοσοῦτον χρόνον,
 » Καὶ σ' ἀποδίδω σήμερον τὸ φίλημά της μόνον !
 » Φεῦ· ἤμην δωδεκαετής, παῖς, πάναγνος ἀκόμα,
 » Κ' εἶνε θεότης ἡ γυνὴ εἰς τοῦ παιδὸς τὸ ὄμμα.
 » Λάβε τὸ φίλημά μου σύ· τὸ εἶχον δι' ἐκείνην,
 » Τὸ πῦρ τοῦ ἴσως ἔχασε, πλὴν ὄχι τὴν ὀδύνην. . .
 » Παρῆλθον χρόνοι, κ' ἔκτοτε εἰς ἔρωτος αἰθέρας
 » Καὶ ἄλλους, εἶνε ἀληθές, ἠγάπησα ἀστέρας.
 » Ἀλλὰ πολλάκις ἔστρεφα τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀπίσω,
 » Ἀκτίνα ἄστρου δύσαντος φιλτάτου νὰ ζητήσω !
 » Οἷμοι' παρῆλθον τὰ φαιδρὰ ἐκεῖνα ἔτη πλέον,
 » Κ' ἔκρυψαν νέφη ζοφερά τὸ ἄστρον τὸ ὠραῖον.
 » Ποῦ εἶνε ; τί ἀπέγεινεν ἡ παιδική μου φίλη ;
 » Ζῇ ἔτι ἢ τῆς ἐκλείσεν ὁ θάνατος τὰ χεῖλη ;
 » Φεῦ, ἄγνοῶ· οὐδέποτε τὴν ἐπανεῖδον πλέον,
 » Ἀφότου εἶδον τὴν καλὴν παρθένον τελευταῖον.
 » Μὲ ἀλγεινὴν προαίσθησιν, μὲ πάλλουσαν καρδίαν,
 » Μετέβην εἰς τὸν οἶκόν της ψυχράν τινα πρῶταν,
 » Ἀλλὰ ματαίως ἔκρουον τὴν θύραν της κλεισμένην·
 » Ἡ Μοῖρα τὴν μετέφερεν ἐξαίφνης εἰς τὴν ξένην.
 » Κ' ἡ μεσημβρία ἔφθασε καὶ ἦλθε τὸ ἑσπέρας,
 » Κ' ἦλθεν ἀκόμη καὶ ἡ νύξ αὐτὴ μὲ τοὺς ἀστέρας,
 » Κ' ἐγὼ τῆς θύρας ἔξωθεν διέμενον ἀκόμα
 » Κ' ἔχυνε δάκρυον ἀνδρὸς τὸ παιδικόν μου ὄμμα.
 » ὦ ! εἰάν ζῇ ἡ θελκτικὴ ἐκείνη φίλη ἡδὴ
 » Καὶ περιπέσουν εἰς αὐτὴν οἱ στίχοι μου, θὰ ἴδῃ
 » Ὅτι ὁ παῖς, ἡδὴ ἀνὴρ, μετὰ τοσαῦτα ἔτη
 » Τὴν παιδικὴν του σύντροφον τὴν ἐνθυμεῖται ἔτι ! »